

LIETUVOS RESPUBLIKOS KONSTITUCINIS TEISMAS

SPRENDIMAS

DĖL ATSIŠAKYMO NAGRINĖTI PRAŠYMĄ NR. 1A-123/2021

2022 m. sausio 19 d. Nr. KT11-A-S11/2022

Vilnius

Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas, susidedantis iš Konstitucinio Teismo teisėjų Gintaro Godos, Vytauto Greičiaus, Danutės Jočienės, Giedrės Lastauskienės, Vytauto Mizaro, Algio Norkūno, Daivos Petrylaitės, Janinos Stripeikienės,

sekretoriaujant Vaivai Matuizaitei,

Konstitucinio Teismo tvarkomajame posėdyje apsvaustė pareiškėjo [duomenys neskelbiami] ([duomenys neskelbiami]) prašymą Nr. 1A-123/2021.

Konstitucinis Teismas

nustatė:

1. Pareiškėjas prašo iširti Lietuvos Respublikos įstatymo „Dėl užsieniečių teisinės padėties“ (toliau – Įstatymas) 53 straipsnio 1 dalies 8 punkto, 10 dalies (2013 m. birželio 27 d. redakcija) atitiktį Lietuvos Respublikos Konstitucijai.

Pareiškėjas taip pat prašo priimti sprendimą, kad yra pagrindas įstatymo nustatyta tvarka atnaujinti administracinės bylos nagrinėjimo procesą dėl pažeistų pareiškėjo konstitucinių teisių ar laisvių įgyvendinimo.

2. Vilniaus apygardos administracinis teismas 2021 m. balandžio 15 d. sprendimu atmetė pareiškėjo skundą dėl Migracijos departamento prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos 2021 m. sausio 28 d. sprendimo panaikinimo. Šiuo sprendimu pareiškėjui neišduotas Lietuvos Respublikos ilgalaikio gyventojų leidimas gyventi Europos Sąjungoje (toliau – leidimas nuolat gyventi), nes jis neatitiko Įstatymo 53 straipsnio 1 dalies 8 punkte nurodytos vienos iš būtinų sąlygų, t. y. nepragyveno Lietuvos Respublikoje be pertraukos pastarųjų 5 metų. Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (toliau – LVAT) 2021 m. birželio 30 d. neskundžiama nutartimi pareiškėjo apeliacinį skundą atmetė ir Vilniaus apygardos administracinio teismo 2021 m. balandžio 15 d. sprendimą paliko nepakeistą.

3. Pareiškėjo prašymas Konstituciniam Teismui pateiktas 2021 m. spalio 18 d.

Konstitucinis Teismas

konstatuoja:

4. Konstitucijos 106 straipsnio 4 dalyje (2019 m. kovo 21 d. redakcija) nustatyta, kad kiekvienas asmuo turi teisę kreiptis į Konstitucinį Teismą dėl Konstitucijos 105 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytų aktų, jeigu jų pagrindu priimtas sprendimas pažeidė šio asmens konstitucines teises ar laisves ir šis asmuo išnaudojo visas teisinės gynybos priemones.

Taigi pagal Konstituciją asmuo turi teisę kreiptis į Konstitucinį Teismą ne dėl visų aktų atitikties Konstitucijai ir (ar) įstatymams, o tik dėl tų, kurie nurodyti Konstitucijos 105 straipsnio 1 ir 2 dalyse. Konstitucijos 105 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta, kad Konstitucinis Teismas nagrinėja ir priima sprendimą, ar Konstitucijai neprieštarauja Lietuvos Respublikos įstatymai ir kiti Seimo priimti aktai, o šio straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad Konstitucinis Teismas taip pat nagrinėja, ar Konstitucijai ir įstatymams neprieštarauja Respublikos Prezidento aktai ir Respublikos Vyriausybės aktai.

5. Pareiškėjas prašo ištirti, ar Konstitucijai neprieštarauja Įstatymo 53 straipsnio „Leidimo nuolat gyventi išdavimo ir keitimo pagrindai“ 1 dalies 8 punktas, pagal kurį leidimas nuolat gyventi gali būti išduodamas užsieniečiui, jeigu jis pragyveno Lietuvos Respublikoje be pertraukos pastaruosius 5 metus ir turėjo leidimą laikinai gyventi, taip pat šio straipsnio 10 dalis (2013 m. birželio 27 d. redakcija), pagal kurią leidimą nuolat gyventi išduodant užsieniečiui *inter alia* šio straipsnio 1 dalies 8 punkte nustatytu pagrindu, pragyvento laikotarpio nepertraukia buvimo už Lietuvos Respublikos teritorijos ribų laikas, jeigu jis netrunka ilgiau kaip 6 mėnesius iš eilės ir iš viso per 5 metų laikotarpį nesudaro daugiau kaip 10 mėnesių.

Pareiškėjo manymu, ginčijamas teisinis reguliavimas, kuriuo nenustatytos išimties apskaičiuojant užsieniečio pragyventą valstybės teritorijoje bendrą laikotarpį atsižvelgti į išvykimą iš Lietuvos Respublikos darbo tikslais, yra „diskriminacinio pobūdžio vertinant pagal asmens pasirinktą darbo pobūdį“.

5.1. Pažymėtina, kad nors pareiškėjas prašo ištirti jo ginčijamą Įstatymo 53 straipsnio 1 dalies 8 punkto, 10 dalies (2013 m. birželio 27 d. redakcija) atitiktį Konstitucijai, iš prašymo visumos matyti, kad iš esmės jis abejoja, ar tinkamai į nacionalinę teisę buvo perkelta 2003 m. lapkričio 25 d. Tarybos direktyva 2003/109/EB dėl trečiųjų valstybių piliečių, kurie yra ilgalaikiai gyventojai, statuso (toliau – Direktyva 2003/109/EB). Pareiškėjo nuomone, Lietuvos Respublika savo nacionalinės teisės aktuose, perkėlus Direktyvos 2003/109/EB nuostatas, nepagrįstai susiaurino trečiųjų šalių asmenų teises gauti leidimą nuolat gyventi. Pareiškėjo vertinimu, valstybės institucijos objektyviai neįvertino pareiškėjo buvimo už Lietuvos Respublikos teritorijos ribų priežasčių, kurios pagal Europos Sąjungos

teisės aktų nuostatas turėtų būti pripažintos kaip ypatingos bei išskirtinės ir neišskaitomos skaičiuojant buvimo už Lietuvos Respublikos teritorijos ribų trukmę.

Šio prašymo kontekste pažymėtina, kad LVAT 2021 m. birželio 30 d. nutartyje, priimtoje dėl pareiškėjo, atsižvelgęs, be kita ko, į Europos Sąjungos Teisingumo Teismo jurisprudenciją, susijusią su Direktyvos 2003/109/EB nuostatų aiškinimu, taip pat į LVAT praktiką, konstatavo, jog nėra pagrindo pripažinti, kad Direktyvos 2003/109/EB nuostatos netinkamai perkeltos į nacionalinę teisę, *inter alia* Įstatymo 53 straipsnio 1 dalies 8 punkte nenustačius išimčių apskaičiuojant užsieniečio pragyventą valstybės teritorijoje bendrą laikotarpį. Šioje LVAT nutartyje kartu pažymėta, kad Migracijos departamento prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos sprendimas neužkerta kelio pareiškėjui pragyvenus Lietuvos Respublikoje reikiamą laikotarpį ir esant kitoms Įstatyme nustatytoms sąlygoms pakartotinai kreiptis dėl leidimo nuolat gyventi išdavimo.

Taigi iš pareiškėjo prašyme pateiktų argumentų visumos matyti, kad pareiškėjas ne ginčija Įstatymo 53 straipsnio 1 dalies 8 punkto, 10 dalies (2013 m. birželio 27 d. redakcija) atitiktį Konstitucijai, o kelia šių Įstatymo nuostatų ir Direktyvos 2003/109/EB kolizijos klausimą.

5.2. Konstitucinis Teismas ne kartą yra konstatavęs, kad Lietuvos Respublikos įstatymų bei kitų teisės aktų ir Europos Sąjungos teisės normų kolizija yra teisės taikymo klausimas (2020 m. balandžio 8 d. sprendimas Nr. KT70-A-S65/2020, 2020 m. balandžio 29 d. sprendimas Nr. KT80-A-S75/2020, 2020 m. lapkričio 12 d. sprendimas Nr. KT193-A-S178/2020); pagal Konstituciją Konstitucinis Teismas nesprenžia teisės aktų taikymo klausimų; teisės taikymo klausimus sprenžia teismas, nagrinėjantis konkrečią bylą (*inter alia* 2019 m. gruodžio 11 d. sprendimas Nr. KT64-A-S50/2019, 2020 m. sausio 22 d. sprendimas Nr. KT8-A-S8/2020, 2020 m. liepos 30 d. sprendimas Nr. KT137-A-S126/2020). Prašymai išspręsti teisės taikymo klausimus yra nežinybingi Konstituciniam Teismui.

5.3. Vadinas, pareiškėjo prašymas yra nežinybingas Konstituciniam Teismui.

6. Pagal Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo įstatymo 69 straipsnio 1 dalies 2 punktą Konstitucinis Teismas savo sprendimu atsisako nagrinėti prašymą, jeigu jo nagrinėjimas yra nežinybingas Konstituciniam Teismui.

7. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad yra pagrindas atsisakyti priimti nagrinėti pareiškėjo prašymą.

8. Pažymėtina, kad atsisakius priimti nagrinėti pareiškėjo prašymą ištirti ginčijamo teisinio reguliavimo atitiktį Konstitucijai, nėra pagrindo svarstyti ir pareiškėjo papildomai pateikto prašymo.

Vadovaudamasis Lietuvos Respublikos Konstitucinio Teismo įstatymo 22 straipsnio 3, 4 dalimis, 25 straipsnio 1 dalies 3 punktu, 28 straipsniu, 69 straipsnio 1 dalies 2 punktu, 2 dalimi, Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas

nusprendžia:

Atsisakyti nagrinėti pareiškėjo [duomenys neskelbiami] ([duomenys neskelbiami]) prašymą Nr. 1A-123/2021.

Šis Konstitucinio Teismo sprendimas yra galutinis ir neskundžiamas.

Konstitucinio Teismo teisėjai

Gintaras Goda

Vytautas Greičius

Danutė Jočienė

Giedrė Lastauskienė

Vytautas Mizaras

Algis Norkūnas

Daiva Petrylaitė

Janina Stripeikienė